

ALEXANDRA VASTI

*Jak oženit
vévodu*

BARONET

Jak oženit vévodu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Alexandra Vasti

Jak oženit vévodu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Jak oženit
vévodu*

*Jak oženit
vévodu*

ALEXANDRA VASTI

Věnování

*Knihovníkům, knihkupcům a všem čtenářům,
kteří někdy podali druhému knihu se slovy:
„Zkuste tuhle – myslím, že se vám bude líbit.“
Měníte lidem život.*

A jako vždycky Mattovi.

1. kapitola

... Možná si se zájmem poslechneš, že Peter Kent konečně zdědil titul. Vzpomínáš si na to, jaký je, že ano? Už teď je mi líto Sněmovny lordů.

*z dopisu lady Seliny Ravenscroftové jejímu bratrovi,
lordu Williamu Ravenscroftovi. Sedmý pluk armády
Jeho Veličenstva 1815*

Peter měl podezření, že celý ten plán je nesmysl.

Nebyl dobrý nápad, že s tím začal. Určitě mohl najít lepší způsob, jak uspokojit touhu své nevlastní sestry naučit se šermovat – něco lepšího než ji propašovat v chlapeckých šatech do šermířského obchodu na Bond Street.

Měl si nechat poslat pro rapír, a ne aby jí ho šel sám koupit. Měl někoho pověřit, aby mu donesl zbraň domů.

Peter Kent, devátý vévoda ze Stanhope, se dostal do Anglie teprve přede dvěma roky, kdy se stal pravděpodobným dědicem titulu vévody, a hrabě z Clermontu ho bez ciráťů odvezl z jeho domova v Louisianě.

Nyní z něj byl vévoda. Už tři čtvrtě měsíce. Lidé ho oslovovali Vaše Milosti. A měl víc peněz než Krésus.

Zdálo se však, že nic z toho nepůsobí na jeho nevlastní sourozence.

„Lu,“ oslovil sestru a trochu ho vyděsilo, když slyšel ve svém hlasu prosebný tón. „Víš jistě, že nechceš radši kotě? Mohli bychom mu koupit malý obojek...“

Dnes ráno přinesl svým sourozencům měkoučké, chlupaté, šedé kotě. Jeho desetiletý nevlastní bratr Freddie při spatření zvířátka málem vyskočil radostí z kůže, ale Lu potlačila jeho nadšení bezeslovným zamračením.

Alespoň Freddie to kotě opravdu chtěl.

„Ne,“ řekla rozhodně Lu. „Žádná koťata. Jeho ocas vypadá jako štětka na čišťení komínů.“

„Jeho ocas vypadá měkce,“ zamumlal Freddie odmítavě.

„Má drápky,“ upozornil ji Peter. „A zoubky. Malé ostré zoubky.“

Připadal si jako dokonale hlupák, když se ráno v kočáře snažil dostat kotě do košíku. Přitom se mu ten nápad zdál tak slibný. Jaké dítě by odolalo kotěti? Tohle si nechal přivést ze svého sídla v Sussexu – jelikož měl kupodivu také venkovský dům v Sussexu. A měl lidi, kteří mu kotě na jeho žádost přivezli. Ale to zatracené zvířátko neustále vylézalo z košíku, šplhalo mu za pomoci drápků ostrých jako jehla po rukávu nahoru, kousalo ho malými zoubky do ucha a mňoukalo, jako by mělo v patách celé peklo.

Pop pop dělaly drápky, když je vytahoval ze svého kabátu. A začalo hrozně mňoukat, když je usazoval do košíku. A potom... *k sakru pusť mi ten palec!*

A Lu nakonec kotě ani nechtěla. Zvedla nos nahoru, jako by byla ona sama devátým vévodou ze Stanhope, a nikoli jeho nelegitimní dvanáctiletou sestrou, nemanželskou dcerou zesnulého vévody, který už se naštěstí nikdy neobjeví v jejích dveřích.

Peter nevěděl o Freddiem ani o Lu, dokud nepřišel do Anglie. Nebyl proto předtím schopný chránit je před zanedbáváním a krutostí jejich otce. Stejně jako nebyl schopný ochránit Morgana.

Ale ať se propadne, jestli je nebude opatrovat nyní.

Pomohlo by však, kdyby mu děti začaly důvěřovat. Nebo kdyby ho měly rády. Nebo alespoň tolerovaly jeho přítomnost bez toho, že by se podezřele mračily při každém pohledu na něj.

„Já chci rapír,“ stála si na svém Lu. „Abych s ním mohla lidi propíchnout.“

Ano, četl jí v očích, abych mohla propíchnout tebe.

„Nejsem si jistý, jestli se při šermování jedná o skutečné propíchnutí.“

„Jak to víš?“ zeptala se Lu. „Šermuješ? V Americe se také šermuje?“

„Ano, šermuju.“

Proboha, to dítě nepotřebovalo rapír, aby přesně vědělo, kam zabodnout pomyslnou čepel a zatočit s ní. Ano, byl Američan. Ano, vůbec se nehodil sem na ten chladný, zamlžený ostrov, ani do šermířského salonu, ani do Sněmovny lordů. A ne, nenavštěvoval Eton ani Oxford, a ne, nevěděl, jak přesvědčit světenecký soud, aby ho učinil poručíkem Freddieho a Lu, a ne, nevěděl, jak dostat Lu na svou stranu.

Ne, ne a ne.

Ale k tomu rapíru mohl říct ano.

„Mám v úmyslu žádat satisfakci,“ zamumlala Lu téměř neslyšně přes hluk ulice. „Od celého světa.“

Proboha, bylo to takové strašné stvoření.

„Dobrá,“ pravil. „Koupíme ti rapír. Ale poslouchej, Lu, chvíli nemluv, ano?“

Obočí se jí spojilo vjedno: „Proč ne?“

„Protože to zní až moc, jako bys byla malá, špatně naladěná dáma.“

Ušklíbala se: „Já nejsem dáma.“

„Ale zní to tak, proto buď zticha.“

„Jak to víš? Jsou nějaké dámy...“

Peter se na ni zamračil a k jeho údivu se dívenka odmlčela v polovině věty. Že by tak působilo to zamračení? Měl by takhle přísně jednat, až bude její poručník? Proboha, doufal, že ne, protože si přitom připadal jako otec, a toho nesnášel každým vláknem svého bytí.

„V New Orleansu?“ dokončil za ni. „Ano, Lu, i v New Orleansu jsou dámy. Moje matka byla dáma.“

„Ach,“ vydechla.

Přes Lucindinu varovnou ruku na rameni se Freddie zeptal: „Byla?“

„Umřela,“ upřesnil to Peter, „už dávno.“

„Naše máma taky umřela,“ oznámil Freddie.

„On to ví, Freddie,“ ozvala se podrážděně Lu. „Proto se snaží – a nedaří se mu to – vytáhnout nás od pratety Rosamund.“

Ach ano, jejich současná poručnice – milovaná prateta Rosamund, která nebyla s dětmi vůbec příbuzná, pokud dokázal zjistit, a která je vůbec nepoznala, kdykoli jí je vracel ze společných výletů.

Po smrti jejich matky děti přecházely jako nechtěná štěňata z jedné domácnosti do druhé, až nedávno skončily u velice staré pratety. Rosamund usínala během hovoru. Málokdy vstala z křesla. A občas se obracela na Lu jako na Lucindu, ale jindy jí říkala Lettice nebo Horatio Nelson.

Ale bez ohledu na to Lu jednala, jako by chtěla u té ženy zůstat – přestože Peter by jí mohl koupit celou místnost plnou šermířských mistrů, poslat Freddieho do Etonu a dát jim vše, po čem on sám vždycky toužil a nikdy to neměl.

„Lu,“ prohlásil nyní, „když budeš mluvit, nic nedostaneš. Ukaž mi, jak moc toužíš, abys měla rapír, tím, že budeš držet jazyk za zuby, a můžeme odtud odejít se zbraní.“

Zakabonila se, ale mlčela. Vešli docela nenuceně do šermířského obchodu.

Za čtvrt hodiny vyšli zase ven. Lu byla celá červená z extravagantních lží, které Peter použil, aby vysvětlil, proč nemluví. Freddie zakrýval smích rukou a Peter držel rapír skoro nad hlavou, aby si byl jistý, že s ním Lu nikoho neprobodne.

A právě v této chvíli – obklopen dětmi a s malým rapírem drženým mimo dosah stále ještě prskající Lu – narazil na lady Selinu Ravenscroftovou.

2. kapitola

*... Na Petera Kenta si samozřejmě pamatuju.
Shodil tě v Broadmayne do blátivé louže, ne?
A ukradl ti koně. A netýkalo se něco také svatby
u svatého Jiří, dvou ovcí a souboje?*

*od Willa Ravenscrofta sestře Selině,
posláno z Bruselu*

Selina si pevně nasadila na hlavu čepec s krempou, opatrně vykoukla z úzké uličky za nakladatelstvím a vyšla do slunečního svitu na Bond Street.

Čepec měl extrémně širokou krempu, jež se obtáčela kolem jejího obličeje jako zelená hedvábná clona. Hrozně se tloukla s růžovým pláštěm, který měla přehozený přes zelené vycházkové šaty se žlutými volánky, a pokud sklonila hlavu, měla obličej téměř celý skrytý.

Nebyla tu v převleku. Nepotřebovala šaty služebné z hrubého serže, které měla skryté už přes rok na dně skříně. Tento fakt přinášel Selině trochu úlevy.

Kdyby byla Selina Ravenscroftová, mladší sestra vévody z Rowlandu, přistižena, jak chodí po Londýně

v šatech služebné, druhý den ráno by toho byly plné všechny skandální plátky.

Avšak v tomto úboru, který už byl zcela nemoderní, s vlasy skrytými pod čepcem a s tváří stíněnou bizarní krepou, se nedalo říct, že je v převleku. Prostě byla jen stěží k poznání, což jí zcela vyhovovalo.

I kdyby ji v tomto směšném obleku někdo poznal, nestačilo by to, aby to vyvolalo skandál. Možná jen pouhý náznak kvůli tomu, že tu byla bez doprovodu. Musela přejít pouhé dva bloky na místo, kde na ni čekal kočár Rowlandů – v němž se skrývala její snadno podplatitelná komorná Emmie – a potom už bude v bezpečí. Dnes už žádný skandál.

Alespoň dosud žádný skandál.

Samozřejmě že bylo pouze otázkou času, než někdo zjistí o lady Selině Ravenscroftové pravdu.

Vrhla postranní pohled na kancelář Jeana Laventilla – radikálního trinidadského imigranta, který byl jejím nakladatelem a jediným důvěrníkem. A to byla rozhodně chyba. Jelikož jí široká krempa čepce bránila v pohledu dopředu a kolem těla jí tančily volánky, neviděla malého chlapce, který jí přeběhl přes cestu, dokud už nebylo příliš pozdě.

Oba při srážce hekli a Selina cítila, jak si vyrazila dech. Snažila se zabránit tomu, aby nekopla chlapce do lýtky, a díky tomu ztratila rovnováhu.

„K čertu!“ ozvalo se dítě sladkým, dětským hláskem a oči lemované tmavými řasami mělo celé vykulené.

Selina natáhla ruce před sebe a v mysli čile zaregistrovala několik faktů:

Zprvé to dítě možná nebyl chlapec.

Zadruhé to vypadalo, že se Selinin obličej velice rychle seznámí s dlážděním ulice.

A zatřetí, že si přitom určitě zničí rukavice, a ona měla právě tyto rukavice velice v oblibě...

Vtom ji kolem hrudi objala silná mužská ruka a postavila ji znovu pevně na nohy.

„Proboha, Lu,“ ozval se majitel té paže, „máš štěstí, že jsem náhodou nepropíchl tuhle ženu, protože dokonce i angličtí šlechtici bývají odsouzeni za vraždu.“

A...

Ach.

Ach ne.

Selina ten hlas s lehkým americkým přízvukem poznala. Poznala majitele té paže. Zнала tu zvláštní směsici lehkomyšlných slov a nepochopitelného šarmu, a aniž se na něj podívala, věděla, že na jeho obličejí se objevil lehce živočišný úšklebek.

Zatraceně, Peter Kent.

Nemohla vzhlednout. Nemohla otočit pohled ani o kousek, protože potom by se pod krepou čepce objevil její obličej, on by ji poznal. A to ona opravdu, opravdu nechtěla.

Byla tu sama, ale to by Peterovi nevadilo. Mohl by se však podívat, co dělá na Bond Street. Mohl by se jí na to zeptat. Mohl ji proboha dokonce vidět, jak vychází z Laventillovy kanceláře. A ona nesměla být spojována s tím nakladatelem, protože potom by mohla být spojována i s knihovnou Belvior, a poté už by byla natolik zamotána do pavučiny podvodů, kterou kolem sebe vytvořila, že by z ní nikdy nenašla cestu ven.

A on ji přitom prakticky zachránil, což bylo hrozné.

A proboha právě teď, když měla na sobě ten zcela absurdní kostým.

I když jí bylo jedno, co si o jejím oblečení pomyslí. Rozhodně na Petera Kenta takhle nemyslela.

Vůbec na něj nemyslela. Nikdy.

„Promiňte,“ zamumlala a ustoupila s očima sklopenými a upřenými na jeho zaprášené boty. Nemohla vzhlednout. Domnívala se, že mu po druhém boku stojí další dítě, ale neodvážila se otočit hlavu, aby si to potvrdila.

Ale potom...

Ji stejně poznal.

„Selino?“

Ach, *zatraceně*.

Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Ale musela ji zvednout opravdu vysoko, protože čepec, který výtečně zakrýval její obličej, byl mimořádně nepraktický, pokud měla s někým normálně konverzovat.

Konečně mu viděla do obličeje.

Ano, byl to Peter Kent – *Stanhope*, připomněla si, teď je z něj vévoda ze Stanhope – a ano, zmateně se na ni ze své výšky usmíval.

Byla vysoká, ale on byl ještě vyšší. V jasně hnědých očích mu zářily vřelost a příjemná, nezkratná důvěrnost, díky níž ji oslovil bez správného použití titulu. Tmavé kučery měl umělecky zkadeřeně – zajímalo by ji, jestli mu to dělá komorník horkými kleštičkami. Plet' měl dozlatova opálenou louisianským sluncem a rty téměř urážlivě lákavé na muže a...

To je ono. Proto v těch dvou letech od chvíle, kdy ji strčil do blátivé louže, na Petera Kenta vůbec nemyslela.

Selina provedla obvyklé pukrle, zdvořilé, nikoli však příliš uctivé. „Vaše milosti. To je příjemné překvapení.“

Peter se usmál ještě víc: „To bys určitě neříkala, kdybych tě bodnul Lucindiným rapírem.“

Vůbec netušila, o čem to mluví – jako obvykle. Žádný rapír neviděla.

Peter se otočil a zamával na to menší děcko po jeho boku. „Pojď sem, Freddie, a podej mi ho, než ho Lu ukradne a někoho s ním provrtá.“

„Myslel jsem, že má tupou špičku,“ ozval se chlapec vyděšeně. „Říkal jsi, že je jenom na trénink.“

„Lu by dokázala člověka provrtat i lžící.“

Chlapec – zjevně Freddie – vytáhl to, co schovával za zády a co jí připadalo jako nějaký kord na hraní, a podal mu to.

Peter tu zbraň skoro celou skryl ve své dlani. Vypadalo to směšně.

Otočil se zpět k Selině. „Teď když máme zbraně uložené v bezpečí...“

Zvedla tázavě obočí. Uložené? Držel přece ten mečik stále v ruce.

Zachytil její pohled, ale dokonale ho ignoroval. „Lady Selino, dovolte mi, abych vám představil své sourozence. Lady Selina Ravenscroftová. A tohle je slečna Lucinda Nashová...“ použil mečik, aby ukázal na větší z obou dětí..., „a pan Frederick Nash.“

Pan Frederick Nash se jí zdvořile uklonil.

Slečna Lucinda Nashová si stáhla z hlavy plochou čapku a uvolnila tak množství zářivých čokoládových kučer. Uklonila se tak nízko, že se málem rozplácla na zemi. Když se narovнала, pohlédla na Selinu jasněma, zářivě zelenýma očima, jako by ji vyzývala, aby zkritizovala její chlapecké oblečení.

Selina si však byla vědoma toho, že dnes odpoledne nemá nárok kohokoli kritizovat kvůli tomu, jak je oblečený.

„Slečno Nashová,“ oslovila ji a sklonila hlavu na pozdrav. „Pane Nashi. Je mi potěšením, že se s vámi mohu seznámit.“

„Lu,“ pronesla rozčileně dívka. „Ne Lucinda. Lu.“

„Lu,“ zašeptal Freddie a vypadal celý nesvůj. „Není možné, abys na veřejnosti opravovala, co řekne vévoda...“

„Freddie, sklapni, můžou tě slyšet...“

Selina se kousla do tváře, aby se nesmála. Proboha, jak by jí tv omto věku vadilo, kdyby se jí někdo smál.

„Můj bratr Nicholas je také vévoda,“ vysvětlila místo toho. „A ujišťuju tě, že ho na veřejnosti často opravuju.“

Lu zazářily oči zájmem.

„Ne, prosím,“ namítal Peter. „Prosím, nepovzbuzuj ji v tom.“

„Je váš bratr vévoda taky tak nezáživný?“ zeptala se Lu, jako by Peter vůbec nepromluvil.

Nezáživný? Proboha, *nezáživný* rozhodně nebylo slovo, které by ji napadlo při pohledu na Petera. Spíš *zneklidňující. Matoucí. Znepokojivý.*

Pokud by o něm vůbec uvažovala, samozřejmě.

„Ano, můj bratr vévoda je opravdu nezáživný.“ Poslala omluvnou vzpomínku směrem k Rowland House. Nicholas rozhodně nebyl nezáživný, ale když byla dítě, určitě jí připadal poněkud usedlý. Možná trochu moc aristokratický.

Prostě nezáživný.

„A je váš bratr vévoda taky tak starý?“

Ach, proboha, jak by se tomu mohla nesmát?

„Vlastně ano,“ přisvědčila Selina. „Úplně prehistorický.“

Zdálo se, že se Peter jaksi dusí.

„A je váš...“

„Děkuju ti, Lu,“ vložil se do toho Peter a položil přátelsky paži na dívčina úzká ramínka. „To už jako kritika něčího charakteru pro jeden den nejspíš stačí.“

„Fajn,“ ušklíbala se Lu. „Omluv mě, že jsem vedla konverzaci s první zajímavou osobou, kterou jsme v Londýně potkali.“

Tento nenápadný kompliment pomohl Selině, že se cítila velice spokojená sama se sebou. Přestože byla tak směšně oblečena a byla na půli cesty ke skandálu, alespoň ji ta legrační malá holka shledává zajímavou.

„To určitě ne,“ protestoval Peter.

Selině to okamžitě srazilo sebevědomí.

„Právě jsem tě vzal na schůzku s Angelem, že?“ pokračoval Peter. „To bylo určitě zajímavé.“

„Ale nedovolil jsi mi mluvit, takže to nebylo, jako kdybych mohla vést konverzaci...“

Selina se nedokázala zarazit: „Ty jsi vzal sestru do šermířského salonu?“ To alespoň vysvětlovalo její mužské oblečení.

Peter, Freddie i Lu na ni pohlédli stejně provinilým pohledem a Selinu přímo udeřila do očí podobnost mezi nimi třemi. Měli stejné hnědé kučery, v nichž se na slunci objevovaly kaštanové záblesky. Slabé kosti dětí se projevovaly i v Peterově štíhlé, svalnaté postavě a v uličnické tváři Lucindy mohla spatřit stejný nezbedný šarm jako u Petera.

„Chystám se naučit šermovat,“ pronesla Lu s určitou důstojností.

„Ačkoli ne u Angela,“ podotkl Peter.

„To určitě ne,“ prohlásila Selina. „Já jsem se učila šermovat ve vlastním domě, jelikož to je jediné přijatelné místo pro vznešenou dámu, kde by mohla trénovat.“

„Opravdu?“ zvolala Lu a ztratila přitom jakoukoli známku vyrovnanosti.

Peterovi se zvedly rty: „Navrhuješ snad, aby se Lu učila šermovat... ve tvém domě?“

Selina se zamračila: „Vůbec ne. Měla jsem na mysli... ach, ty zlotřilče, ty víš, jak jsem to mínila.“

Lu se rozzářila úsměvem, který Selina začala pokládat za typický úsměv Kentů. „Ach, líbíte se mi.“

„Samozřejmě,“ přikývl Peter. „Chce tě naučit, jak propichovat lidi.“

„Mám to chápat tak,“ ozvala se suše Selina, „že jsi objednal šermířského mistra, aby navštěvoval oba tvé sourozence ve stanhožském sídle?“

Peter se zamračil a Selina cítila, jak jí obě obočí jdou nahoru. Nebyla si jistá, jestli ho vůbec někdy viděla, že by se mračil. „Děti se mnou nežijí.“

„Jak to, že ne?“ Nemohla potlačit poněkud opovrhlivý tón hlasu, ačkoli už když to říkala, připadalo jí to absurdní. Samozřejmě že s ním nežijí. Který hezký svobodný mladý aristokrat by ubytoval ve své londýnské rezidenci dvě malé děti na společenskou sezonu, pokud má i jinou možnost?

Který aristokrat kromě jejího staršího bratra Nicholase?

Jí a jejímu dvojčeti Willovi bylo šest, když jim zemřeli rodiče. Bylo jim jen šest a byli hrůzou napůl bez sebe strachy, co se s nimi stane. Schovávali se spolu poprvé za všechny ty roky pod peřinou a báli se, jestli je nepošlou na venkov, aby tam žili s nějakým starým příbuzným, kterého neznali.

Ale Nicholas odešel z Oxfordu a ve svých dvaceti letech se vrátil domů, aby se o ně postaral.

„Nebydlí se mnou,“ opakoval Peter a hlas mu zněl necharakteristicky zachmuřeně. „Ne že bych to nechtěl zkusit.“

Že by to chtěl... zkusit?

„Ty tedy nejsi poručníkem svých sourozenců?“ zeptala se. To byla opravdu záhada. Selina věděla, že

oba Peterovi rodiče jsou také po smrti stejně jako její. Určitě by poručnictví Freddieho a Lu mělo legálně přejít na něj, stejně jako se poručníkem Willa i jí stal Nicholas.

„My jsme *nevlátní* sourozenci,“ pronesla ledově Lu a teprve poté to Selině došlo.

Jsou to *nemanželské* děti. Peterův otec je musel mít se svou milenkou – nebo možná že ani to ne, prostě se ženou, s níž spal. Pomyslela si, že to ani nemusela být stejná žena.

Její vlastní otec měl dlouholetou milenkou, než se oženil s matkou. U aristokratů to nebylo nic výjimečného.

Tedy u mužů ze šlechtického rodu. Pro mužské členy aristokracie nebylo nic výjimečného mít děti se ženami, které nebyly jejich manželkami.

Ale bylo skutečně neobvyklé, aby se k nim hlásil zákonný dědic – a na ulici je svým známým představoval jako své sourozence.

Proboha, Peter Kent ji opravdu uměl překvapit.

„Aha,“ přikývla. „A kde nyní bydlíte, slečno Lu?“

Lu zvedla hrdě bradu: „U pratety Rosamund. My pratetu Rosamund milujeme.“

Freddie tiše vyjekl – Selina si myslela, že ho Lu nejspíš kopl – a poté souhlasně přikývl. „Ano, my ji milujeme. Milujeme její... ehm... její... její...“ Pohlédl na Selinu a zdálo se, že to ho inspirovalo. „Její čepce!“

Peter přidušeně zakašlal.

Lu protočila panenky: „Díky, Freddie.“

„Zní to jako vzor ctnosti,“ prohlásila Selina.

„Ano,“ přitakal Peter, „jistě. Co to řekla, když jsem si vás ráno bral na projížďku? Myslím, že jsem jí úplně nerozuměl.“

Freddie si tiše odfrkl.

„My pratetu Rosamund milujeme,“ opakovala Lu.
„A chceme zůstat u ní.“

„Pokud vás od ní nedostanu zákonnými prostředky,“ prohlásil Peter a znovu se mu v obličeji objevilo zamračení. Selina si uvědomila, že se jí nelíbí, když vidí, jak se mračí. Což byla nejspíš ta nejbizarnější myšlenka celého dne, a to do toho počítala i tu vulgární kombinaci barev, které se jí podařilo dosáhnout se svým oblečením ze skříně.

„Nevíš,“ obrátil se Peter na svou sestru, „že můžu zaplnit salon stanhopského sídla šermířskými mistry, když po tom budeš toužit, Lu?“

„To já nechci.“ Bradičku měla stále ještě vystrčenou a tmavé obočí vyzývavě zvednuté.

„Musím přiznat,“ podotkla Selina, „že je to obzvláštní potěšení, když za tebou může přijít šermířský mistr ve tvém volném čase.“

Lu se zamračila tentokrát na Selinu.

„Slyšíš lady Selinu?“ řekl Peter a tvář mu znězněla.
„A to se ti líbí. Je zajímavá. Určitě je to nejchytřejší žena, kterou znám.“

Selina pocítila v hrudi lehký záchvěv potěšení a snažila se tvářit vážně. Proboha, na těch Kentových nečekaných poklonách bylo něco, co by dokázalo člověku odčarovat klobouk z hlavy. Dokonce i tento obrovský hedvábný čepec.

„Vlastně,“ otočil se k Selině, jako by chtěl něco dodat. Na okamžik se zarazil a začal znovu: „Ano – myslím, že...“ Jeho teplé hnědé oči se rozvážně upřely na její tvář.

„Myslíš, že co?“ pobídla ho po chvíli. Tváře jí začínaly hořet. Rozhodně se nechtěla červenat, proboha. Selina se nikdy nečervenala. Odmítala se červenat.

„Rád bych si promluvil kvůli této situaci s tebou a s tvým bratrem. Můžu vás navštívit v Rowland House?“

Nevěděla jistě, jakou situaci má na mysli – k čertu s ním, nikdy u něj netušila, o čem mluví – ale...

Znala sama sebe. Znala svou nejhorší vadu.

Byla zvědavá. Vždycky chtěla vědět víc.

„Ano,“ přisvědčila. „Bydlím v Rowland House s vévodou a vévodkyní.“

„Výborně,“ řekl Peter. „Přijdu vás navštívit.“

Poté poklepal Lu vzadu po hlavě a vybídl jí: „Zkus se teď zase uklonit, Lu.“

Lu našpulila pusy, podržela si imaginární šaty a vysekla Selině nádherné pukrle, s nímž téměř dosáhla hloubky předchozí poklony.

„Víš,“ zareagovala Selina, „že ty se mi taky docela líbíš?“

3. kapitola

... Máš nějaké nové zájmy v politice, poté co jsi strávil poslední rok a půl v armádě Jeho veličenstva, Wille? Možná by tě zajímalo, že nový vévoda ze Stanhope (Peter Kent, jak si určitě pamatuješ) pronesl ve Sněmovně lordů svou první řeč? Bylo to nejspíš nejhorší odsouzení otroctví, které tam bylo kdy proneseno. Jsem potěšena jeho nástupem k dědičnému místu ve sněmovně.

*od Jeho milosti Nicolase Ravenscrofta,
vévody z Rowlandu, jeho bratrovi,
lordu Williamu Ravenscroftovi
Armáda Jeho Veličenstva, sedmý pluk*

„Řekni mi ještě jednou,“ pravil Mohan Tagore, „proč jdeme pěšky do Rowland House.“

Peter zpomalil, aby srovnal krok s pomalejší chůzí svého právníka. Potom si uvědomil, že si hvízdá karnevalovou písničku, na niž si už léta nevzpomněl, a nechal toho.

„Je hezký den,“ pronesl. „Tak použivej své nohy,

Tagore. Mám z dobrého zdroje, že svaly, které se nepoužívají, atrofují. Mám o tebe starost.“

„Chceš říct, kdybych ti na měsíc zacpal ústa roubíkem, tvůj jazyk by atrofoval? Protože jestli ano...“

„Jenom to ne,“ ozval se Peter. „Ujišťuju tě, že ty bys možná nelitoval ztráty tohoto mého orgánu, ale v mém okolí je spousta dam, které by s tebou mohly nesouhlasit.“

Tagore lehce zalapal po dechu. „Budu předstírat, že tohle jsem neslyšel, a znovu se tě ptám, proč jdeme do Rowland House.“

Peter si dal chvíli načas, aby o té otázce popřemýšlel. Uvažoval o tom, že přijede stanhopským kočárem před Tagoreovu kancelář, vyzvedne ho tam a nechá se odvézt i s ním do Rowland House. Ale zdálo se mu to tak absurdní – jet těch několik bloků k Tagoreovi a stejný kousek potom do Rowland House – když to mohli klidně ujít pěšky. Obloha byla krásně modrá, až to v něm vyvolalo vzpomínku na Louisianu a s ní směs lásky, nostalgie a ztráty, které cítil od chvíle, kdy před dvěma roky přijel s hrabětem z Clermontu do Anglie.

Chtěl vidět na oblohu. Chtěl si promluvit s Tagorem, ještě než dojdou do Rowland House, kde si na všechno mluvení opět bude muset dávat pozor, aniž by se mu to vedlo.

„Nebo možná,“ prohlásil Tagore zjevně unavený čekáním na Peterovu odpověď, „bys mi mohl říct, proč vůbec máme schůzku v Rowland House.“

„Chci si promluvit s Rowlandem o nadcházejících šesti týdnech. Chci vědět, jestli nemá nějaký nápad, jak bychom mohli zapůsobit na lorda kancléře, aby kladně vyřídil naši žádost.“

Za šest týdnů se Peterova žádost o poručnictví Fredieho a Lu dostane k lordu Eldonovi, předsedovi Nej-

vyššího soudu. A pokud se do té doby něco dramaticky nezmění, Peter to prohraje.

„Eldon je problém,“ souhlasil Tagore. „Ale myslel jsem, že... proč zrovna do Rowland House? Jsi přece členem Rowlandova klubu, ne?“

Ano. A byl si zcela jistý, že Rowland použil nemalý nátlak na vedoucího klubu u Brooksů, aby rozšířil členství i na něj, jelikož mu bylo nabídnuto téměř o rok dřív, než získal oficiálně titul vévody. Rowland tento druh věcí brilantně ovládal – připravovat a urovnávat cesty. Peter na to nikdy talent neměl. A dokonce se o to ani nesnažil, dokud se nepřestěhoval do Anglie.

„Chtěl jsem, aby sis s Rowlandem promluvil taky ty,“ pronesl bezstarostně. „Budeš se mnou u svěrenec-kého soudu, ale Rowland tam nebude. Doufám, že bude mít nějaké nápady.“

Tagore si poklepal prsty o stehno. „To je výzva. Lord Eldon se pohybuje ve zcela odlišných politických kruzích než Rowland, který je vévoda. Rowland je reformátorský whig a Eldon je zcela oddán toryům.“

„To vím. Jenom doufám, že bychom mohli vymyslet nějaký nový přístup. Nikoli přímý politický nátlak, ale... prostě něco.“

„Rowland nemá ve zvyku podplácet. Ani Eldon, když na to přijde.“

„Žádné úplatky,“ protestoval Peter. Nestavěl se si ce úplně proti úplatkům, pokud by mu umožnily, aby získal Freddieho a Lu, ale mluvil už o tom s Tagorem a uvědomil si, že to není prakticky možné. Ale ať se propadne, jestli si nechá uniknout bratra a sestru bez boje.

Když žil jako malý hoch v New Orleansu, přišel také o svého sourozence.

A odmítal, aby se to stalo znovu – ani za celé vévodství, ani za celý svět. Musí být něco, co by mohli udělat. Musí existovat nějaký jiný způsob.

A také si chtěl promluvit se Selinou Ravenscroftovou.

To byl ten hlavní důvod, proč šli do Rowland House, i když to nemohl prozradit svému právníkovi. U Brooksů by nebyla Selina. A na plese by před ní nemohl vyložit karty na stůl a sledovat, jak svou chytrou, čilou myslí řeší jeho problém.

Během těch dvou let, kdy ji znal, ji už mnohokrát spatřil při práci. Rozptylovala staré panny z okruhu svých tet, aby usnadnila mladým pářům domluvit se na sňatku bez dozoru starších dam. Vytvářela nové konverzační skupinky a na jeho tázavý pohled zamumlala: „Lady Strattonová nemůže vystát lorda Puddingtona. A já bych nerada, aby tetin večírek zkažila nějaká rvačka.“

Viděl ji, jak si přes celý přeplněný sál všimla, že stará hraběnka ztratila rukavici, a jak vyčarovala novou téměř ze vzduchu.

A jednou u Breightmetsů ji viděl, jak strčila svou kamarádku Lydii Hope-Wallaceovou za vzrostlou palmu v květináči. Se zájmem sledoval, jak jí Lydia vyličila všechny novinky skrytá přede všemi procházejícími lidmi, a potom v upřímném úžasu sledoval, jak se Selině podařilo vyprovodit Lydii z plesu, aniž si kdokoli z ostatních návštěvníků všiml jejich odchodu.

A loni v prosinci zorganizovala útěk Clermonta – který se stal jedním z Peterových nejbližších kamarádů – s její drahou přítelkyní Faizou Khanovou. Clermont a Faiza vytvářeli dojem, že se upřímně nensázejí. Peter si byl zcela jistý, že pouze on jediný ví, že Clermont nosí v kapse Faizinu náušnici jako nějaký zatracený talisman.

Ale Selina to musela také nějak vědět. Určitě *něco* věděla, protože jednoho dne na sebe Clermont a Faiza u večere vrčeli a druhého už byli v kočáře osobně objednaném Selinou na útěku do Skotska, kde se vzali.

Byla tak zatraceně výkonná. Zdálo se, že dokáže být na dvou místech najednou. Uměla rozzářit sál jako nejpopulárnější žena *beau monde*, ale také už zažil, že se dokázala stáhnout do pozadí, když se k tomu rozhodla. Neměl však vůbec tušení, jak to dělá, s jejími hustými medově světlými vlasy a širokými, výraznými ústy.

A očima, jež měly barvu světlého jantaru jako kočičí, nebo možná vlčí. V posledních dvou letech na ty oči občas vzpomínal.

Ovšem ne tak často, jako myslel na to, jak je příšerně chytrá a jak moc se mu to na ní líbí. Řešila a napravovala věci jako její bratr – nikoli však stejným způsobem. Rowland byl politik, jenž hovořil opatrně a se společenskou uhlazeností a choval se podle neochvějného etického kodexu. Selina se nebála krást se kolem, skrývat se za rostlinou v květináči či ukrást rukavici, když to bylo třeba.

A když viděl, jak s ní Lu roztála, i to, že Selina instinktivně věděla, jak si získat Luinu důvěru, najednou ho napadlo, že pokud by někdo mohl mít nějaký neotřelý nápad, jak se Peter může stát poručíkem svých sourozenců, tak by to byla Selina Ravenscroftová.

Stále ještě na ni myslel, když přišli do Rowland House.

Majordom je uvedl dovnitř a vydal se zjistit, jestli Jeho Milost přijímá návštěvy.

„A lady Selina,“ dodal Peter. „Rád bych mluvil s Jeho Milostí a lady Selinou.“

Spíš cítil, než viděl ostrý pohled Tagoreových tmavých očí. Byl jako nůž.

„Tak společenská návštěva, co?“ pronesl mírně Tagore.

„Ano,“ bránil se Peter. „Setkal ses někdy s lady Selinou?“

„Dosud jsem neměl to potěšení. Je to Rowlandova sestra?“

„Přesně tak. Až se s ní seznámíš, zjistíš, proč jsem ji tu chtěl taky mít.“

Tagore se ušklíbl: „Tím jsem si jistý.“

Peter ho ignoroval. Majordom se vrátil a uvedl je do salonu laděného v modré a krémové barvě. Když vstoupili, povstal Nicholas Ravenscroft, aby je uvítal. Byl vysoký, tmavovlasý a možná o deset let starší, než bylo Peterových devětadvacet let. Jeho manželka Daphne tam byla také, s uvítacím úsměvem na rtech a s bohatými mahagonovými kudrlinkami, které jí vlály do všech stran.

A v rohu pokoje vstávala z koženého křesla Selina.

Dnes měla na sobě slušné bílé šaty a nebylo tu ani stopy po té ohromné zelené věci, kterou měla na hlavě, když ji potkal na Bond Street. Nemohl s dobrým srdcem říct, že by mu to na ní chybělo – spíš obdivoval způsob, jakým se v tom vzdorovitě nesla, jako by to byla koruna, a nikoli čepce velikosti lodě. Rukavičky měla na zápěstích slušně zapnuté a uklonila se mu tak zdvořile, když ho vítala. Měla sklopené oči a on na okamžik o celé té zatracené věci zapochyboval.

Potom však vzhledla, její divoké, žlutohnědé oči se vnořily do jeho a on věděl až do morku kostí, že má pravdu v tom, co si o ní myslí.

A napadlo ho něco divného: že měl pravdu pokaždé, kdykoli na ni pomyslel. Pokaždé, když se mu vynořila

na mysli – její pronikavý vtip, schopné vystupování, a dokonce, pokud byl k sobě upřímný, i našpulená linie jejích úst a něžné místočko u klíční kosti – pokaždé měl pravdu. Že patří právě tam do jeho mysli.

Což bylo směšné, dokonce i podle něj.

Odsunul ten podivný nápad a posadil se, zatímco vévodkyně jim všem nalévala čaj. Když si Daphne stáhla rukavičky, všiml si, že má na ruku inkoustové skvrny, a vzpomněl si, že se podílí na správě několika venkovských panství. Uvažoval o tom, jestli jeho nápad, aby požádal všechny Ravenscroftovy o radu, jak zvládnout své záležitosti, nebyl trochu moc opo-
vážlivý.

Několik minut spolu zdvořile konverzovali a potom Selina nápomocně zavedla hovor tam, kam ho chtěl Peter dostat.

„Dohlédl jsi na to, aby se tvůj bratr a sestra dostali bezpečně domů k tetě Rosamund?“ zeptala se a prsty vyrovnala šálek do přesného středu podšálku.

„Ano,“ přisvědčil Peter a otočil se ke zbytku společnosti, aby to vysvětlil. „Lady Selina měla poněkud podezřelé potěšení poznat minulý týden ve městě mou sestru a bratra, když jsem s nimi byl na nákupech.“

Selině se zvedl jeden koutek úst nahoru, neřekla však nic o šermování, což bylo nejspíš dobře, protože Peter chtěl, aby ho Rowlandovi brali jako zodpovědného poručníka, nikoli jako impulzivního pošetilce, který dovolí sestře chovat se jako divoška.

Ačkoli tomu tak ve skutečnosti bylo.

„Jak si užívali Londýn?“ zeptala se Daphne. „Pripomeňte mi, kolik jim je let. Myslím, že musejí být trochu starší než naši chlapci, že?“

„Sestře Lucindě je dvanáct,“ odušil Peter. „A bratru Frederickovi deset.“ Uvítal toto zahájení, aby opa-

trně zmínil jejich postavení – a pokusil se vzít si ponaučení z četných dřívějších faux pas, jako když „mluvil o otcových sexuálních úletech v přítomnosti dam“ nebo „tím urážel laskavé starší dámy“.

„V posledních dvou letech jsme položili základy, připravili právní důvody a posílili vztahy mezi Stanhopem a dětmi,“ prohlásil Tagore. „Ale nechtěli jsme s žádostí o poručnictví vyjít na světlo, dokud nebyl na Jeho Milost převeden titul i majetek. Jakmile se to stalo, okamžitě jsem poslal žádost lordu kancléři. Náš případ se bude u něj projednávat za šest týdnů.“

Rowland si hrál s kravatou. „Eldon je kámen úrazu. Kdybyste dostali nového vicekancléře Plumera, tak bych to neviděl tak černě. Ale Eldon...“ Odmlčel se.

Selina zkrabatila obočí: „Nicholasi, já tomu nerozumním. Proč by Stanhope nemohl být automaticky pověřen poručnictvím stejně jako kdysi ty?“

Nastal okamžik trapného ticha. Selina našpulila rty. „Chci říct... tedy... vím, že jsou to nemanželské děti. Chápu, proč by nemusel uvažovat o poručnictví.“ Peter fascinovaně hleděl, jak jí pozvolna stoupal od hrdla nahoru ruměnc. V uplynulých dvou letech jen zřídka viděl, že by se červenala. Dokonce ani poprvé, když se potkali – kdy na ni narazil v lese, stále ještě mokrou po koupání v potoce na jejich panství – se nečervenala, pouze po něm šlehla zuřivým pohledem.

Musel přiznat, že se mu líbil ten jemný jahodový odstín její pleti. Což bylo dost alarmující.

Ale častokrát viděl, jak skřípala zuby, a právě to dělala i nyní. „Prostě jsem chtěla říct, že nechápu, v čem je problém. Stanhope je vévoda. Má o své sourozence zájem. Tak co tomu brání?“

„Problémy jsou dva,“ vysvětloval Peter. „Zprvė můj otec ty děti nikdy neuznal za své. Vlastně si myslím, že je vůbec neznal. Z účetních knih víme, že jejich matka žádala o finanční pomoc mého dědečka, nikoli otce. Tagore a můj sussexský správce našli spoustu dokladů, že poslední vévoda je celé roky podporoval, ale můj otec se o nich v závěti nezmiňuje. Z právního hlediska bych pro ně klidně mohl být neznámý člověk, který přišel, aby je vyrval z drápů vznešené služebnice královského dvora, pratety Rosamund.“

Selina to přijala s tvrdošíjným stiskem čelisti. „Ale stejně. My všichni dobře známe kouzelnou moc vévodského titulu. Proč by ti měl Eldon stát v cestě?“

„Eldon se narodil jako syn obchodníka s uhlím,“ polemizoval Nicholas. „Šlechtický titul na něj působí méně, než bys očekávala, přestože je nyní baronem a královým hlasem u Nejvyššího soudu.“

„Ale jakou námitku by mohl mít proti tomu, aby si Stanhope vzal děti k sobě?“

„Mě,“ sdělil jí Peter a celý se přikrčil po tom upřímném sdělení, jakmile to vyřkl. „Ta překážka jsem já.“

„Aha,“ řekla Selina, přestože její výraz dával jasně najevo, že to nechápe.

„Letos jsem se Eldonovi vůbec nezavděčil,“ pokračoval Peter. „A loni vlastně taky ne. Je velice hrdý na vše anglické a uráží ho náhlé zvolení amerického nýmanda do nejvyšších stupňů anglické vlády.“

„Ale tvůj otec byl Angličan,“ protestovala Selina.

„Ano,“ přikývl Peter, „a matka byla Francouzka. Pro mnohé je důležitější to druhé.“

„A jak už jsem možná řekl,“ dodal Nicholas, „Eldon je tory. Jeden z nejkonzervativnějších. Vášnivě nenávidí reformátory. Myslí si, že Anglie na tom byla nejlépe v roce 1688.“

„A bylo by lepší,“ vysvětloval dál Peter, „kdybych neměl tu řeč ve Sněmovně lordů hned potom, co jsem tam získal místo.“

Tagore něco zamumlal a Daphne skryla úsměv v šálku čaje.

„Jakou řeč?“ chtěla vědět Selina. „Co se stalo?“

„Bylo to skutečně strhující,“ prohlásil delikátně Nicholas.

Peter prudce postavil šálek s čajem na podšálek a s hrůzou sledoval, jak se čaj rozstříkl na porcelánový talířek. „Loboval jsem za úplné zrušení otroctví ve všech anglických koloniích. Několika, ehm, vybranými slovy.“

„Myslím si, že je to největší faktické zlo, které bylo kdy spáchané na členech lidské rasy,“ prohlásil Nicholas. „Je to ta nejkrutější kalamita v historii světa a neodstranitelná skvrna na našem národním charakteru.“

„Ach,“ vzdychl Peter. „Ano.“

A přestože vždy věděl, že Rowland je nejspíš jeho nejsilnější příznivec ve Sněmovně lordů, co se týkalo zrušení otroctví, fakt, že se Rowland naučil nazpaměť slova, která použil k odsouzení otroctví, byl...

Peter možná poprvé v životě zůstal beze slov.

„Už začínám ten problém vidět,“ ozvala se Selina. „Požaduješ laskavost od člověka, kterému se nelíbíš, kterého jsi politicky napadl a který nemá žádný právní podklad, aby ti dal to, co požaduješ.“

„To všechno,“ přisvědčil Tagore, „plus je tu ten koňak.“

„Ach, proboha,“ zvolal Peter. „O koňaku jsem to nemohl vědět.“

Nicholas zvedl tázvě jedno tmavé obočí. „O ničem takovém nic nevím.“ Tagoreovi se rozzářily oči, jako

by právě převzal nový kalamář nebo cokoli jiného, co mají právníci rádi. „Než Jeho Milost zdělila titul, zjistila, že jeho dědeček má ve velké oblibě koňak, a tak než bývalý Stanhope zesnul, současný Stanhope...“

„Kent,“ přerušil ho Peter. „Prosím. Ten příběh nedává smysl, když tam všichni mají stejný titul.“

Tagore mávl zamítavě prsty. „Dobře. Kent se tedy rozhodl, že musí mít před smrtí ten nejlepší koňak.“

„Před jeho smrtí,“ objasnil Peter. „Já v tom příběhu nejsem mrtvý.“

Byl si zcela jistý, že se Daphne znovu zasmála. Selina po něm střelila káravým pohledem.

„Zatím ne,“ zabručel Tagore. „V každém případě si Kent promluvil se Stanhopeovým správcem, aby zjistil, kde obvykle kupuje lahve koňaku nejvyšší jakosti – samozřejmě pašované, protože koňak se vyrábí ve Francii. Promiňte, prosím, lady Selino.“

„Já o pašování vím,“ ujistila ho Selina.

„Aha. Ehm. Dobře. V tomto případě nebyl už ten speciální koňak na prodej. Proto si Kent najal banku lapků...“

„To zjevně přeháníš,“ namítal Peter. „Byli to dokonale slušní členové toho zvláštního druhu obchodu...“

„Bandu lapků,“ nedal se vyrušit Tagore Peterovými námitkami, „aby pašerákům ukradli ten koňak. A ti to provedli. Sebrali všech osmnáct sudů.“

Zdálo se, že Nicholas chtěl něco poznamenat, ale nakonec si strčil místo toho do úst polévanou sušenku.

„Opravdu nevím, co si mysleli,“ bránil se Peter. „Osmnáct sudů! Já jsem myslel, že ukradnou jednu láhev.“

„Hlavní problém je v tom,“ vysvětloval Tagore, „že ty pašeráky najal osobně lord Eldon. Jak se ukázalo,

i on touží po francouzském koňaku. A těch osmnáct sudů bylo posledních ze starobylé palírny, než ji zničila Napoleonova armáda.“

„Byly velice drahé,“ pronesl chmurně Peter. „Tisíce liber.“

„A Kent je všechny ukradl. A protože nechtěl doma skladovat osmnáct sudů ilegálně získaného koňaku, rozlil ho do lahví a poslal ty speciální lahve do každého hostince i hospody v hrabství Sussex.“

„Takže nyní si čas od času Eldon musí koupit každou lahev v hostinci,“ převzal niť vyprávění Peter. „A vědomí o jeho oblíbě koňaku už se rozšířilo, takže hostinští po něm všichni chtějí dvacetkrát tolik, než má cenu.“ Dvacet tisíc liber. Eldon by určitě nemohl platit dvacet tisíc liber za francouzský koňak.

„Dobré nebe,“ zvolala Daphne. „Nevím jistě, jestli byste mohl připadnout na promyšlenější projekt, jak se znelíbit Eldonovi, i kdybyste se snažil.“

„Věřte mi,“ odušil Peter, „že jsem se nesnažil.“

„A chutnal dědečkovi ten koňak?“ zeptala se Selina.

Peter cítil, jak se mu sevřela hrud'. Proboha, co je to za otázku? Potkal vůbec někdy ženu, která by byla tak chytrá a přitom tak zatraceně líbezná?

„Ano,“ přikývl. „Moc mu chutnal.“

Nicholas vypadal, jako když neví, jestli se má začít smát, nebo si znechuceně rozervat kravatu. „Stanhope, ty sis to opravdu neulehčil.“

„Já vím,“ přisvědčil Peter. „Já vím.“ Nemohl si pomoci, musel vstát, přestože věděl, že to není příliš moudré. Ale musel se hýbat a musel něco udělat. Zatraceně. Nemohl přijmout to, že vlastní lehkomyšlností ztratil možnost získat do opatrování svého bratra a sestru. *Nemohl* to přijmout. Měl v úmyslu se o ně postarat a chránit je. Určitě by to zvládl bez ohledu na to,

co by ho to stálo. I kdyby to znamenalo, že se z něj musí stát úplně jiný člověk.

Přešel k oknu a přitiskl prst na sklo. Poté tu skvrnu vyčistil rukávem svého saka.

V New Orleansu nebyl schopný ochránit svého bratra Morgana, a ten zemřel. Ale teď už dospěl. Byl přece anglickým šlechticem. Neměl by dovolit, aby otec ublížil těmto dětem – rozhodně ne svou nevšímavostí a krutostí. Dokonce ani z hrobu ne.

„Vaše milosti,“ otázal se Tagore, „nemáte nějaký vliv v Eldonových kruzích?“

„Ne tolik, jak bych si přál,“ opáčil Nicholas. „Uplatním samozřejmě veškerý nátlak, který mohu vyvinout. Ale Eldon nyní nezasedá ve Sněmovně lordů – ačkoli mám z dobrého zdroje, že by byl v té věci vstřícný, až opustí své místo u soudu. Nechce se mi to říkat, Stanhope, ale nejsem si jistý, jak moc ti můžu pomoci.“

Když potom promluvila Selina, zněl její hlas téměř duchem nepřítomně. „Co ještě víš o Eldonovi?“

Peter se otočil od okna, aby se na ni podíval. Měla přivřené oči a stisknuté rty, jak hleděla do dálky.

Nicholas si při přemýšlení hrál s manžetami. „Je to ry. Podporoval Pitta, než se stal ministerským předsedou. Je až bolestně odolný vůči všem snahám o reformu soudnictví, bez ohledu na spoustu nevyřízených případů a šokující byrokratickou neúčinnost celého systému.“

„Jenom nezačni o politice,“ prohlásila Selina. „Co o něm ještě kdo víte? Eldon. Jaké má křestní jméno?“

„Lord Eldon? Myslím, že John,“ odtušil Nicholas. „John Scott.“

„Pochází z Newcastle,“ připojil se Tagore. „Můžete slyšet jeho severský přízvuk, když hovoří.“

„Na čem mu záleží?“ otázala se Selina.

„Na Anglii,“ opáčil Nicholas. „A na britském finančnictví.“

Peter sebou trhl.

„Zjevně také na koňaku,“ dodala Daphne.

„Možná že by mu mohl Stanhope dodat koňak?“ navrhla Selina. „Nebo – radši ne. Nejspíš bychom mu neměli připomínat tvé minulé přešlapy.“

„A prý hodně zlobil ve škole,“ dodal Nicholas uvážlivě. „Dělal samé rošťárny a chodil za školu.“

„Je to pravda?“ otázal se Tagore, jenž vypadal, že ho to zaujalo.

„A potom je tu samozřejmě ta věc s jeho manželkou,“ pokračoval Nicholas.

Čtvery zraky se se zájmem upřely na Rowlanda.

Selina zvedla obočí až skoro k linii vlasů: „Unesl ji?“

„Možná že *unesl* není to pravé slovo,“ natahoval to Nicholas. „Eldon studoval práva a byl doma na prázdninách, když se vášnivě zamiloval do sousedovy dcery. Obojí rodiče byli proti – jeho chtěli, aby se soustředil na studium, a její rodina si myslela, že syn obchodníka s uhlím je pod jejich úroveň. Ale oni dva se tím nedali zastrašit. Eldon jí pomohl dostat se z jejich rodinného domu uprostřed noci po žebříku, odvezl ji do Skotska a druhý den si ji tam vzal za ženu.“

„Tedy,“ vzdychla Selina, „to už je něco.“

„Myslíš obrátit se s prosbou na lady Eldonovou?“ zeptala se Daphne. „Žije v Londýně s kancléřem, Nicholasi?“

„Myslím, že ano. Říká se o nich, že jsou si velice oddáni.“

Daphne si podepřela bradu prstem s inkoustovými skvrnami. „Nemáme je pozvat na oběd?“ zeptala se. „Nebo je to příliš průhledné?“

„Vůbec ne,“ odtušil Nicholas. „Rád to zařídím, Stanhope, jestli chceš.“

„Ano,“ přisvědčil Peter. „Cokoli, o čem si myslíš, že by mohlo pomoci.“

„Ten nápad se mi líbí,“ sdělila jim Selina. „Moc ráda bych si popovídala s lady Eldonovou. Ale uvažuji...“ Odmlčela se a prsty znovu nepřítomně točila šálkem na podšálku. „Uvažuji...“ Znovu zvedla zrak a pohlédla na Petera. Cítil její pohled téměř jako škusnutí, kterým ho přitahovala k sobě přes celý pokoj. Učinil dokonce krok směrem k ní, než se zastavil.

„Zase nás navštív,“ pravila. „Zítra si chci nejdřív promluvit s Lydií Hope-Wallaceovou a teprve potom si promluví s tebou.“

Měla něco na mysli. Tím si byl Peter jistý – nejen podle toho, co řekla, ale z jejího pohledu, hledícího soustředěně do dálky, a z rozhodného sevření jejích čelistí. Měla nápad a on ji znal dost dobře na to, aby věděl, že to bude dobrý nápad.

Pocítil náhlý nával vřelosti, o němž si myslel, že je to úleva, protože... Protože poprvé od chvíle, kdy zjistil, že matka Lucindy a Freddieho zemřela, věřil, že by to s dětmi mohlo dobře dopadnout.

Když však o tom uvažoval nyní, něco v tvrdohlavém nachýlení její hlavy mu trochu znepokojivě připomnělo Lu.

„Neuvažuješ o tom, že bych mohl ty děti unést, že ne?“ zeptal se. „Chci říct, že bych to udělal. Ale nevím jistě, jestli bych to přežil, když teď má Lu ten rapír.“

„Hm. Ne,“ prohlásila Selina. „Nemyslím si, že bys měl ty děti unést. Chtěla bych... Ne. Určitě ne.“

Pocítil cosi jako úlevu, ačkoli ve skutečnosti už si začal sprádat představy, jak by je mohl uprostřed no-

ci vylákat oknem ven. Možná na malá kot'átka s ještě menšími drápky. A na cukroví ve tvaru kordu.

Zdálo se, že Tagore vrtí hlavou. „Hodlám předstírat, že jsem nic neslyšel, Stanhope.“

„Nebylo tu nic ke slyšení,“ poznamenal Peter a vrátil se od okna zpátky k šálku s čajem. „Sušenku?“

„Možná že si vezmu jednu na cestu,“ podotkl Tagore a brzy poté se s Ravenscroftovými rozloučili. Peter si uvědomil, že si opět hvízdá, a snažil se potlačit ten náhlý pocit, který mu v Rowland House rozkvetl v nitru: úlevu, opatrnou naději a vzpomínku na jasné jantarové oči.

4. kapitola

*... Minulý týden jsem dostal dopis od Seliny,
v němž se také zmiňovala o Stanhopeovi. Téměř
se bojím zeptat: Kdo z vás se o něj zajímá? Selina,
nebo ty?*

*od Willa Ravenscrofta bratru Nicholasovi,
posláno z Bruselu*

Ráno po fascinující návštěvě vévody ze Stanhope v Rowland House trávila Selina opět v salonu.

Tentokrát seděla v tureckém sedu bez bot na krémové pohovce, kousala si spodní ret a čekala, až přijde její nejlepší přítelkyně Lydia Hope-Wallaceová.

Zastavila se předchozího dne v sídle Hope-Wallaceů – nacházejícím se pouze půl bloku od Rowland House – ale Lydia byla někde s matkou, která ji nejspíš zahrála na zkoušku šatů či klobouků. Selina nechápala, proč paní Hope-Wallaceová nemůže pustit Lydii samotnou. Byli bohatší než Krésus. Stejně jako Selina se Lydia nemusela nutně vdávat, a to, že ji matka trápila a tahala ji na veřejnost při každé příležitosti,

nepřineslo až dosud výsledky, z nichž by Lydia či její matka byly šťastné.

Ve srovnání s jejími čtyřmi staršími bratry, ba dokonce i s Ravenscroftovými, byla Lydia poklad. Byla široko daleko nejchytřejší žena, jakou Selina poznala. Měla encyklopedické znalosti parlamentní politiky a pamatovala si tolik drbů, že by jí to záviděla každá ovdovělá starší dáma.

Ale na plesech a večerech – prostě všude, kde se očekávalo, že se zapojí do hovoru ve větší skupině lidí – byla Lydia příliš vyplašená, než aby promluvila.

Svatební trh nebyl pro Lydii příznivý. Sezona roku 1815 byla už její čtvrtá – bylo jí nyní stejně jako Lydii třiatdvacet let – a zdálo se, že její matka, místo aby rezignovala na Lydiin nedostatek popularity, spíš zdvojnásobila své úsilí. Její dcera tak měla víc šatů a klobouků než jakákoli členka královské rodiny. „Jako by paví pera na mé hlavě mohla odvést pozornost gentlemana od mé neschopnosti otevřít ústa v jeho přítomnosti.“

Selina nechala v sídle Hope-Wallaceů pro Lydii vzkaz, a ta jí odpověděla, že přijde na návštěvu dnes dopoledne. Proto seděla Selina opět v salonu, drobila koláček a klepala netrpělivě násadkou na čistý papír před sebou, zatímco čekala na příchod kamarádky.

Když ji majordom konečně ohlásil, Selina už měla koláček úplně rozmačkaný na drobečky a na papíru měla přes dvacet černých teček.

„Fajn,“ pronesla Lydia bez pozdravu. „Jsem tady, abych si s tebou pořádně popovídala a vyslechla všechny drby, které pro mě máš. Jaký je dnes nejnovější skandál?“

Selina sebou trhla. „Žádný skandál. Vlastně jsem s tebou chtěla probrat právě opak skandálu.“

Lydia zvedla tázavě obočí a usadila svou vábnou

postavu na pohovku. Oranžově rudé vlasy měla dnes stočené do uzlu vzadu na šíji pod hezoučkým slaměným kloboukem, který se Selině docela líbil. Přestože byla paní Hope-Wallaceová všetečná šťouralka, uměla vybírat opravdu hezké klobouky.

„Co je, proboha, opakem skandálu?“ zeptala se Lydia. „Nebo mám hádat?“

„Sňatek,“ vysvětlila Selina. „Sňatek je opakem skandálu.“

Lydia to uvážila ze všech stran, ale nakonec zavrtěla hlavou. „Sňatek může být vyřešením skandálu, s tím bych souhlasila. Ale vím alespoň o tuctu sňatků, které vyvolaly víc skandálů, než jich potlačily. A vůbec, o jakém sňatku to mluvíme?“

Pohlédla na Selinu zpod měděných řas, a ta cítila, že se začíná rdít. Zase. Dvakrát ve dvou dnech. To je hrozné.

„O mém ne,“ odušila kvapně. „Rozhodně ne o mém, Lydie, věř mi, že kdybych někdy uvažovala o tom, že přijmu nabídku k sňatku, byla bys první, kdo by to věděl.“

„Uvažovala jsem o tom, jestli to nemám být já.“

„Ne,“ bránila se Selina. „Určitě ne.“

Od roku 1812, kdy byly uvedeny do společnosti, obě – Selina i Lydia – odmítly několik nabídek k sňatku. Většinou hned během první sezony. Lydia byla znechucena. „Beaumont,“ podivila se a protočila panenky. „Tančila jsem s tím mužem pouze jednou. A celkem jsem s ním promluvila čtyři slova. *Dobrá večer*. A později ještě jednou: *Dobrá večer*.“

Tu první sezonu žádal Lydii o ruku každý mužský člen vyšší společnosti, který měl dluhy, i když nejevil žádný zájem o osobnost své budoucí manželky. Lydia je všechny odmítla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jak oženit vévodu.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.